

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 810/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť E. V., zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 18/2013 z 5. decembra 2013 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 To 104/2012 z 24. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. marca 2014 doručená sťažnosť E. V. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, konajúca prostredníctvom advokáta a konateľa doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv

podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) sp. zn. 6 Tdo 18/2013 z 5. decembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 104/2012 z 24. októbra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 145/2011 zo 4. júna 2012 bola sťažovateľka (spolu s ďalšími obžalovanými) uznaná za vinnú zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c) a d) a ods. 2 písm. c) a e) Trestného zákona spáchaného s poukazom na § 137 písm. b) a i) Trestného zákona, za čo jej bol uložený aj za použitia zmiernujúceho ustanovenia § 39 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj ochranný dohľad v trvaní jeden rok.

V označenom rozsudku okresného súdu sa okrem iného uvádza:

„Obžalovaný R. B. bol vypočutý na hlavnom pojednávaní k účasti ostatných spoluobžalovaných na žalovanej trestnej činnosti, pričom obžalovaný B. využil svoje zákonné právo a odmietol vo veci vypovedať. Preto bola v zmysle § 258 ods. 4 Tr. por. na návrh prokurátorky prečítaná jeho výpoveď z prípravného konania.

V prípravnom konaní vypovedal, že spoločne s obžalovaným J. V. vyrábali pervitín, bol to jeho nápad, zistil spôsob výroby pervitínu z tabletiiek Nurofen. Potrebné nástroje k výrobe mal z vysokej školy poľnohospodárskej z chémie. Toto náradie dal obžalovanému J. V., ktorý pervitín vyrábal. Tiež zabezpečil z Brna červený fosfor. Nurofén zháňal v lekárňach na rôznych miestach väčšinou sám, niekedy mu pomáhal obžalovaný P. M. Dokázal zohnať viac kusov balení naraz aj 12 krabičiek. Peniaze na nákup Nurofenu mu dával obžalovaný B., obžalovaný P. M. vedel na aký účel tabletky nakupuje. Najprv financoval látky potrebné na výrobu pervitínu obžalovaný B., keď už nemal peniaze,

financoval všetko obžalovaný J. V. To bola asi posledného rok a pol dozadu (výpoveď obžalovaného je zo dňa 02. 04. 2011). Zakúpené tablety Nurofenu posielal obžalovaný B. obžalovanému J. V. takým spôsobom, že mu ich vozil autom, alebo mu ich dával pri stretnutiach osobne. Vyrobený pervitín prepravovali medzi sebou aj prostredníctvom kuriéra UPS a autobusu. Obžalovaný J. V. mu za dodanie Nurofenu dával Pervitín, ktorý obžalovaný B. predával. Dostával od neho 10, 15 alebo 20 kubíkov mesačne. Obžalovaný pervitín následne predával obžalovanému J. Ch. za 35 až 40 eur za jeden kubík. Občas pervitín predával aj obžalovanému P. M. Obžalovaný Ch. a obžalovaný P. M. pervitín používali pre svoju potrebu a aj aby ho predávali ďalej, aby B. dali peniaze z predaja. Vo vzťahu k osobám L. P. a J. J. sa obžalovaný B. vo svojej výpovedi z prípravného konania vyjadril tak, že dostal ponuku na predaj väčšieho množstva pervitínu a to 30 kubíkov za cenu 50 eur za kubík. Uskutočnilo sa stretnutie dňa 04. 03. 2011 a peniaze utržené za predaj sčasti poslal obžalovanému J. V. a zvyšok si nechal. Výrobu potrebného pervitínu zabezpečil J. V., bolo tam spolu 90 kubíkov, ktoré mal predat' za cenu 40 až 45 eur za kubík, vychádzalo to na asi 4000 eur, z toho chcel dať J. V. asi 2500 až 3000 eur a zvyšok pre seba. J. V. vedel, že obžalovaný B. ide predávať takéto množstvo, vedel aj za akú cenu približne, tiež vedel koľko za to dostane on. Obžalovaný B. mu pomáhal radami pri výrobe pervitínu.

Obžalovaný B. vypovedal, že nemal iný zdroj príjmov okrem predaja pervitínu. Osobu M. M. nepozná.

Obžalovaný J. V. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že pervitín najskôr vyrábal obžalovaný B., potom mu dal náradie potrebné na jeho výrobu a začal to vyrábať on sám. Návod na výrobu pervitínu mu dal B. Chemikálie potrebné na výrobu zabezpečoval obžalovaný B. Nurofen mu dával B., ale aj on sám si ho zháňal. Niečo mu kupovala aj manželka obžalovaná E. V. Peniaze na nákup Nurofenu dával on. On dával pervitín B., pár krát manželke a jeden krát alebo viac krát v malom množstve dal pervitín obžalovanému M. M. Namietal, že by sa jednalo o nejakú organizovanú činnosť, s nikým si nedelil peniaze, obžalovanému B. chcel pomôcť ako kamarátovi. Ten mu tvrdil, že posledných 100 kubíkov pervitínu potrebuje predat', ak sa mu to podarí, odíde do zahraničia, B. mu povedal, že ak sa mu to podarí predat', dá mu nejaké peniaze. Obžalovaný nevedel, že obžalovaný B. predáva drogy, myslel si, že je to len pre neho. Nikdy neprijímal objednávky na výrobu

drogy. Žiadne drogy neposielal prostredníctvom kuriéra ako zásielky UPS, keď niečo posielal takýmto spôsobom jednalo sa o iné veci nesúvisiace s drogami. Jeho manželku pár krát požiadal, aby mu zakúpila Nurofen, ale nepovedal jej na čo to potrebuje, nikdy ju do toho nezasväcoval. Možno mala nejaké podozrenie, vtedy mu odmietala tabletky kupovať. Obžalovaného Ch. a P. M. nepozná.

Obžalovaný M. M. na hlavnom pojednávaní uviedol, že nepozná obžalovaného B., P. M. ani Ch. Obžalovanú E. V. pozná ako manželku obžalovaného J. V., ktorý mu pomáhal s opravami áut, kupoval od obžalovaného J. V. farby a riedidlá na vozidlá. Nemá poznatky, že by obžalovaný J. V. vyrábala drogy. Asi 2 alebo 3 krát mu dal drogu pervitín, čo sám skonzumoval, nič mu za to neplatil. Pervitín požíval asi od novembra 2010 do jeho zadržania celkom tri až štyri krát celkom, pokiaľ v prípravnom konaní uviedol, že dva až tri krát týždenne to nie je pravda, bol v strese. Tiež nie je pravda čo vypovedal v prípravnom konaní, že kupoval od obžalovaného J. V. pervitín za sumu 20 eur, možno dva krát sa stalo, že kúpil pervitín za 50 eur. Vždy to kupoval tak, že mu to poskytol J. V. v injekčnej striekačke, kde bola mierka, teda za 0,2 kubíka platil 20 eur. Kontaktoval sa s J. V. cez telefón, alebo išiel rovno k nemu. Pervitín použil len pre seba, nepredával ho ďalej.

Obžalovaný P. M. poprel, že by bol členom nejakej organizovanej skupiny, nevyrábala ani nepredával drogy. Obžalovaných J. V., M., a E. V. nepozná. V januári r. 2010 sa vrátil z výkonu trestu. Bol kamarát s obžalovaným B., pre ktorého kupoval v malom množstve lieky Nurofen. Lieky kupoval len v jednej lekárni v Bánovciach, kde poznal lekárničku. Pokiaľ v prípravnom konaní uvádzal, že sem tam pomohol predat' obžalovanému B. pervitín, pričom z predaja mu doniesol peniaze a on mu dal z každého predaja asi 10 eur, a tiež že predával pervitín za 40 alebo 50 eur pričom túto cenu určil B. tak to nie je pravda, bol dopletený. K osobe J. Ch. uviedol v prípravnom konaní, že to bol jeho sused, moc sa nekamarátili, vie že isto mali ohľadne pervitínu nejaké kšefty obžalovaný B. a obžalovaný Ch., ale sa o to nezaujímal.

Obžalovaný J. Ch. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že z obžalovaných pozná len obžalovaného B., od ktorého si kupoval pervitín, lebo je závislý na drogách. Keď bol vo výkone trestu zoznámil ho jeho dealer, ktorý mal drogy od obžalovaného B. s obžalovaným B. Bolo to koncom roka 2009. B. požičal 500 eur, ktoré mu B. vrátil formou dodania pervitínu. U B. sa po čase tak zadĺžil, že si musel zobrať pôžičku. Neskôr ho žiadal

B., aby mu pervitín aj začal predávať ďalším osobám, čo urobil. B. najskôr pervitín vyrábala sám v garáži, neskôr v Poprade. B. mu povedal, že naučil niekoho variť pervitín v Poprade. Sám obžalovaný si bol asi 4 krát pre pervitín v Poprade, pričom sa tam stretal s obžalovaným B. Iného z obžalovaných nepozná. O B. vie, že tento nakupoval lieky Nurofen na výrobu pervitínu, viac krát mu navrhoval, aby pre neho tieto lieky kupoval, ale on nemal na to čas. Raz na naliehanie B. kúpil asi 4 krabičky Nurofenu v lekárni v Bánovciach, vedel že je to na výrobu pervitínu. Vie od obžalovaného B., že tento predával drogy aj iným osobám.

Obžalovaná E. V. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že ju manžel žiadala, aby nakupovala v lekárňach Nurofen stopgrip, niekedy ho nakupovala sama, niekedy bol s ňou aj manžel. Najprv si myslela, že tabletky manžel potrebuje keď je chorý, neskôr zistila, že chcel tabletky kúpiť aj keď bol zdravý. Od lekárničky sa dozvedela, že sa z tohto lieku dajú vyrobiť drogy. Keď povedala manželovi, že vie na čo mu to je, nevyvracal jej to, nič na to nehovoril. Nevedela, že jej manžel drogy vyrába. Z ostatných obžalovaných nepozná vôbec P. M. ani J. Ch., z videnia pozná M. M., chodil za manželom kvôli opravám aut.

Ona sama užívala pervitín, tento jej dával manžel, užívala ho keď prestala dcérku koiť, niekedy ho brala každý deň, niekedy jeden krát za týždeň, podľa toho aká bola unavená. Pomáhala vyberať manželovi tabletky Nurofenu z obalov, keď ju o to požiadal.

Svedkyňa E. M., ktorá prevádzkuje lekáreň v Bánovciach nad Bebravou asi 5 rokov, vypovedala na hlavnom pojednávaní, že do tejto lekárne chodil nejaký blondák kupovať Nurofen, jedná sa o obžalovaného P. P. Predala mu asi celkom 100 ks balení, išlo o 12 alebo 24 ks balenia. Tento počet nemusí byť presný. Chodil k nim do lekárne dlhšiu dobu, do lekárne aj telefonoval, najviac chodil do lekárne na jeseň r. 2010.

V ďalšej časti označeného rozsudku okresný súd popísal obsah výpovedí svedkov takto:

„Svedok M. H. vypovedal na hlavnom pojednávaní, že mu jeden krát telefonoval obžalovaný B. a chcel, aby s ním išiel do Brna asi začiatkom roka 2010, lebo má pokazené auto. Potreboval kúpiť niečo proti škodcom, pričom bolo potrebné na kúpu predložiť živnostenský list, ktorý svedok mal.

Z výpovede svedka M. H. mal súd za preukázané, že bol spoločne s obžalovaným B. v Brne na nákup fosforu – látky, ktorá je potrebná k výrobe pervitínu, čo vyplýva jednak z jeho výpovede v spojitosti s výpoveďou obžalovaného B.

Svedok M. N., splnomocnený zástupca spoločnosti UPS Slovakia na hlavnom pojednávaní uviedol, že ich spoločnosť sa zaoberá prepravou zásielok. Podľa dokladov zisťuje, že bola vykonaná preprava zásielky o váhe 0,08 kg dňa 06. 12. 2010 medzi odosielateľom J. V. a príjemcom B., dňa 12. 01. 2011 bola preprava zásielky o hmotnosti 0,14 kg medzi odosielateľom R. B. a príjemcom R. B., dňa 22. 02. 2011 bola uskutočnená preprava zásielky o váhe 0,66 kg. Medzi odosielateľkou E. V. a príjemcom J. V., toho istého dňa bola uskutočnená preprava zásielky o váhe 0,06 kg od J. V. a B. a zároveň od J. V. a E. V. o hmotnosti zásielky 0,08 kg, dňa 03. 03. 2011 bola uskutočnená preprava zásielky o hmotnosti 0,1 kg od J. V. a B., dňa 28. 03. 2011 zásielka o váhe 0,1 kg od J. V. a B.. Svedok nevedel uviesť o aký obsah zásielky sa jednalo.

Z výpovede svedka M. Ň. v spojitosti s vyhodnotenými odposluchmi ako aj výpoveďami obžalovaného B. a obžalovaného J. V. mal súd preukázané, že vyrobená droga prípadne látky potrebné k jej výrobe sa prepravovali medzi obžalovaným B. a obžalovaným J. V., ako aj medzi obžalovaným J. V. a obžalovanou E. V. prostredníctvom prepravnej služby spoločnosťou UPC Slovakia.

Svedok D. J. na hlavnom pojednávaní potvrdil, že od obžalovaného B. kupoval drogy, a že z telefonických hovorov vyplýva, že sa rozprávali o cene a kvalite drogy.

Z výpovede svedka R. H. vyplýva, že vedel o drogovej činnosti obžalovaného B. a to od roku 2009, v tomto období obžalovaný B. vyrábal pervitín v Bánovciach nad Bebravou v garáži, v nejakej chatke pri Bánovciach a túto drogu predával ďalším osobám. Spolupracovalo s ním väčšie množstvo ľudí. S obžalovaným sa stále pohyboval obžalovaný P. M.. Sám svedok kúpil pervitín viac krát od obidvoch obžalovaných, vedel aj o obžalovanom J. Ch., že vie zohnať pervitín alebo iné drogy, od neho však drogy nikdy nenakupoval. Z výkonu trestu sa svedok vrátil 19. 12. 2010.

Z výpovede utajeného svedka číslo 1 vyplýva, že tento vedel podrobné informácie týkajúce sa výroby, predaja a distribúcie pervitínu medzi rôznymi osobami v oblasti Bánovského kraja, vedel o podrobnostiach akými sa dostal k tejto činnosti obžalovaný B. ktorý začal drogy sa vyrábať vo veľkom potom ako sa dostala do výkonu trestu osoba

pod prezývkou Delon, ktorá bola dovtedy považovaná v Bánovciach za hlavného distribútora a výrobcu drog. Opísal skutočnosti, ktoré jednak boli všeobecne známe medzi osobami, ktoré sa v tejto oblasti pohybovali a zároveň uviedol aj skutočnosti, ktoré sám zažil. Podľa jeho výpovede okrem toho, že vyrábal drogu obžalovaný B. sa na výrobe podieľal obžalovaný P. M., túto skutočnosť vedel len z počutia, obžalovaný Ch. sa podieľal na predaji drog a zároveň chodil aj na východné Slovensko pre drogy, pretože obžalovaný B. tam mal spolužiaka, ktorý tiež drogy vyrábal. Tieto drogy vozil do trenčianskeho kraja a zaoberal sa ich predajom. Osobne sa ho pýtal obžalovaný Ch., obžalovaný P. M. a obžalovaný B., či by svedok nevedel predať nejaké množstvo drogy. Obžalovaný Ch. drogy balil do plastových striekačiek v takom množstve ako bolo potrebné podľa záujmu. Obžalovaní mu sami povedali podrobnosti z ich trestnej činnosti. Viackrát bol svedok pritom ako obžalovaný Ch. odpredáva pervitín ďalším osobám, ako aj pritom ako obžalovaný B. dával drogy obžalovanému Ch. Sám obžalovaný P. M. sa mu pochválil, že tiež varí spoločne s B., že sa má pri B. dobre a že drogy aj spoločne s ním predáva.

Analýzou výpovedí všetkých obžalovaných v spojitosti so svedeckými výpoveďami jednotlivo a v ich súhrne je možné konštatovať, že obžalovaní sa vzájomne usvedčujú zo spáchania drogovej trestnej činnosti v inkriminovanom období a spôsobom popísaným v skutkovej vete rozsudku. Súd nemal dôvod pochybovať o pravdivosti týchto svedeckých výpovedí.“

V označenom rozsudku okresného súdu sa ďalej uvádza:

„Na hlavnom pojednávaní boli vypočutí formou telemostu dvaja agenti a to L. P. a J. J., ktorý podrobne popisali objednávku a dodanie príslušného množstva drogy pervitínu obžalovaným B. dňa 04. marca 2011 a 01. apríla 2011 pri použití inštitútu predstieraného prevodu podľa § 112 Trestného poriadku. Vydanie drogy pri policajnej akcii bolo v oboch prípadoch fotograficky zadokumentované a následne bolo vykonané znalecké dokazovanie Kriminologicko-expertíznym ústavom PZ, odborom prírodovedného skúmania a kriminalistický analýz Bratislava pod spisovou značkou ČVS: PPZ-KEU-BA-EXP-2011/3236 z 15. marca 2011. Zo záveru znaleckého posudku vyplýva, že 2 predložené zatavené plastové jedinečné striekačky s bielymi piestami zaistené 04. marca 2011 a obsahovali metamfetamín s prímiesou efedrínu s celkovou hmotnosťou 21415 miligramu

a s priemernou koncentráciou účinnej Látky 73,9 % hmotnostných obsahujúca 15826 miligramov absolútneho metamfetamínu zodpovedá 396 - 1583 obvykle jednorazovým dávkam drogy.

Kriminalisticko-expertíznym ústavom PZ, odborom prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz Bratislava pod spisovou značkou ČVS: PPZ-KEU-SL-EXP-2011/13 71 zo 17. júna 2011 bol vyhotovený znalecký posudok, zo záverov ktorého vyplýva, že 5 kusov predložených injekčných striekačiek, ktoré boli zaistené 01. apríla 2011 obsahovalo metamfetamín s celkovou hmotnosťou 67,116 gramov s koncentráciou účinnej látky v priemere od 61,1 % do 72,3 %, čo predstavuje 1092 - 4367 obvykle jednorazových dávok drogy.

Vo veci vypočutý znalec, ktorý závery označených znaleckých posudkov predniesol na hlavnom pojednávaní uviedol, že v zaistenom materiály sa zistila dosť vysoká koncentrácia pomerne kvalitného metamfetamínu, ktorý má stimulačné pôsobenie na centrálny nervový systém. Znalec tiež uviedol, že na kvalitu látky nemá vplyv farba omamnej látky, v danom prípade pervitínu a objasnil aj otázku rozptylu v súvislosti s určením rozsahu dávok drogy v rozpätí od 10 do 40 miligramov účinnej látky.

Pri použití inštitútu predstieraného podvodu podľa § 112 Tr. poriadku za použitia agentov, boli podľa názoru súdu dodržané všetky ustanovenia trestného poriadku, tento úkon bol prevedený zákonným a legálnym spôsobom.

Vo zväzku číslo 5 spisového materiálu sa nachádzajú prepisy telefonických hovorov medzi jednotlivými obvinenými a prepisy telefonických hovorov medzi obvinenými a osobami, ktoré nakupovali od nich drogy, tieto prepisy telefonických hovorov boli na hlavnom pojednávaní prehraté a texty zaslaných SMS správ boli oboznámené ich prečítaním. Obsah prepisov rozsiahleho množstva uskutočnených telefonických hovorov jednoznačne potvrdzuje páchanie organizovanej drogovej činnosti obžalovanými, okrem obžalovaného M. a je v súlade s ďalšími dôkazmi, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Obsah prepisov uskutočnených telefonických hovorov korešponduje aj s čiastočným doznáním obvinených, ktorí sa vo výsluchoch vyjadrovali k zaznamenaným zvukovým nahrávkam uskutočnených hovorov medzi nimi v súvislosti s drogovou trestnou činnosťou. Práve obsah a rozsah zaznamenaných telefonických hovorov medzi jednotlivými obvinenými a osobami, ktoré si zakupovali drogy preukazuje aj del'bu úloh organizovanej

skupiny v súvislosti so zadovažovaním prekurzorov na výrobu pervitínu predovšetkým liečiva nurofen, ktorý zadovažovali všetci obvinení okrem obžalovaného M., ostatné látky potrebné na túto výrobu zadovažoval obžalovaný B., ktorý spolu s obžalovaným J. V. drogu vyrábali a odovzdávali ďalším obžalovaným a to obžalovaný B. obžalovanému P. M. a obžalovanému J. Ch. a následne obžalovaný J. V. obžalovanému B. a obžalovanej E. V. Prepisy zvukových záznamov uskutočnených telefonických hovorov preukazujú aj to, že objednávky na výrobu drogy prijímali obžalovaný B. a obžalovaný J. V., pričom o plánovitosti trestnej činnosti obžalovaných svedčí aj to, že obžalovaný B. a obžalovaný J. V. získavali informácie o množstve drogy, ktorú je potrebné v určitom časovom období vyrobiť od obžalovaného Ch., obžalovaného P. M., ale aj sami od iných osôb, ktoré o kúpu drogy prejavovali pravidelný záujem. Podľa toho koordinovali nákup potrebného množstva nurofenu všetkými ostatnými obžalovanými, okrem obžalovaného M., pričom aj sami Nurofen nakupovali. V súvislosti s predajom drog mali obžalovaní dohodnutú aj sumu, za ktorú sa má kubík pervitínu predať a to v závislosti od toho, aký bol dopyt po droge, pričom ak drogy bolo málo oproti dopytu tak suma za 1 kubík pervitínu sa zvýšila, pričom bol vopred dohodnutý aj podiel jednotlivých obžalovaných na zisku z predaja drog. Z prepisu telefonických hovorov vyplýva aj tá skutočnosť, že obžalovaná E. V. nielen mala vedomosť o činnosti svojho manžela - obžalovaného J. V., teda že tento drogy vyrába, ale aj sama sa na výrobe pervitínu podieľala tým, že mu nakupovala liek nurofen a vedela, že zdroj ich príjmov je práve predaj vyrobenej drogy, ktorú ako vyplýva z ďalších dôkazov najmä výpovede svedka Ň. a nepriamo z prepisov hovorov preberala od obžalovaného J. V. prepravnou službou UPS Slovakia ako zásielky. Tiež sa rozprávala s obžalovaným J. V. o kvalite drogy, o problémoch aké mal pri jej výrobe, sama od obžalovaného drogy požadovala pre svoju potrebu.

Všetci obžalovaní okrem obžalovaného M. M. sa dopustili žalovanej trestnej činnosti ako organizovaná skupina. V ich prípade došlo k spolčeniu najmenej troch osôb za účelom spáchania trestnej činnosti pričom medzi nimi existovala určitá a konkrétna del'ba úloh ktorá spočívala v tom, že obžalovaný B. a obžalovaný J. V. vyrábali a tiež nakupovali látky potrebné k výrobe drog, drogy aj zároveň predávali. Obžalovaný Ch. a obžalovaný P. M. zabezpečovali liek Nurofen potrebný k výrobe pervitínu, následne vyrobené drogy ďalej predávali. Obžalovaná E. V. sa podieľala na výrobe drogy nákupom liekov, odoberala

drogy od obžalovaného J. V. a tieto aj sama konzumovala. Všetci obžalovaní mali vedomosť, respektíve boli uzrovení s tým, že sa podieľajú na páchaní trestnej činnosti, ktorá bola páchaná za súčinnosti viacerých osôb naplňujúca znaky organizovanej skupiny. K organizovanej skupine nie je potrebná žiadna štruktúrovaná skupina najmenej troch osôb, jedná sa o skupinu, ktorá nemá organizačnú štruktúru založenú na hierarchii, tak ako je to potrebné u zločineckej. Členovia organizovanej skupiny sú na približne jednej a rovnakej realizačnej úrovni bez určenia výraznejších vzťahov nadriadenosti a podriadenosti. Ich činnosť bola plánovitá, koordinovaná, nemožno hovoriť o živej činnosti bez významnejšieho plánovania s nedostatočnou či žiadnou koordináciou bez dohodnutého rozdelenia úloh. U organizovanej skupiny sa nevyžaduje, aby sa všetky osoby tvoriace organizovanú skupinu navzájom poznali, tiež sa nevyžaduje žiadne formálne a výslovné prijatie za člena skupiny, postačí jeho faktické včlenenie sa. Obžalovaní páchali trestnú činnosť po dlhší čas, teda po dobu viacerých mesiacov, podľa súdnej praxe sa za takéto obdobie považuje obdobie spravidla šiestich mesiacov, pričom obžalovaní páchali trestnú činnosť okrem obžalovaného P. M. od roku 2009, obžalovaný P. M. začal páchať trestnú činnosť po jeho návrate z výkonu trestu a to od januára 2010. Všetci obžalovaní trestnú činnosť páchali do 01. apríla 2011, kedy došlo k ich zadržaniu a následnému vzatiu do väzby okrem obžalovaného Ch., ktorý páchal trestnú činnosť do 19. 01. 2011, kedy bol vzatý do väzby v inej trestnej veci. Obžalovaní páchali trestnú činnosť závažnejším spôsobom konania a to vo väčšom rozsahu. Pre určenie rozsahu činu sa použili hľadiská pre určenie výšky škody uvedené v paragrafe 125 Trestného zákona. V zmysle tohto ustanovenia predstavuje väčší rozsah sumu najmenej 10 násobok sumy 266 eur, t. j. 2 660 eur. Zistený rozsah trestnej činnosti obžalovaných je najmenej 10 514 eur.

U obžalovaného M. M. z prevedeného dokazovania, najmä z jeho výsluchu ako aj výsluchu obžalovaného J. V., mal súd za preukázané, že tento si niekoľkokrát zakúpil od obžalovaného J. V. drogu - pervitín a to pre vlastnú potrebu na jeho povzbudenie. Z vykonaného dokazovania súd nezistil, že by sa obžalovaný podieľal na žalovanej trestnej činnosti spolu s ostatnými obžalovanými ako člen organizovanej skupiny. Zo spáchania žalovanej trestnej činnosti obžalovaného M. neusvedčoval žiadny svedok ani obžalovaní, nesvedčili proti nemu žiadne ďalšie vykonané dôkazy. Aj keď vykonané predpisy z jednotlivých odposluchov hovorov medzi ním a ďalšími osobami naznačovali, respektíve

dalo sa z nich vyvodiť, že sa týkajú drogovej činnosti teda nákupu a predaju drog, jedná sa len o indicie, pretože všetci vypočutí svedkovia, ktorí sa mali týchto hovorov zúčastniť vypovedali, že s obžalovaným M. nekomunikovali ohľadne drog, ale ohľadne predaja alkoholu, na ktorú činnosť mal obžalovaný M. živnostenského oprávnenia. Súd ustáli, že vina obžalovanému nebola jednoznačne a nepochybne preukázaná v zmysle podanej obžaloby, preto uznal obžalovaného M. za vinného z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi v zmysle §171 odstavec 1 Trestného zákona, teda že neoprávnene prechovával pre vlastnú potrebu omamnú a psychotropnú látku.“

Na tomto skutkovom základe okresný súd v označenom rozsudku formuloval svoje závery takto:

„Obžalovaný B., obžalovaný J. V., obžalovaný P. M., obžalovaný Ch. a obžalovaná E. V. svojim konaním naplnili po objektívnej a subjektívnej stránke všetky zákonné znaky skutkovej podstaty žalovaného obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich vydržanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zákona spáchaný s poukazom na ustanovenie 137 písm. b), i) Tr. zákona, pričom najvyššia miera zavinenia bola súdom zistená u obžalovaného B. a obžalovaného J. V. a najmenšia miera zavinenia bola zistená u obžalovanej E. V., čo súd následne zohľadnil pri výmere trestu u jednotlivých obžalovaných. Závažnosť konania všetkých obžalovaných je daná následkom trestného činu, ktorý spočíval vo vážnom ohrození a poškodzovaní zdravia osôb, ktorým drogy odpredávali a podieľali sa tak výlučne zo zisťných dôvodov na vytváraní podmienok, za ktorých sa konzumenti drog stávajú závislými na omamných látkach a ktorí si často finančné prostriedky na nákup drog zabezpečujú páchaním trestnej činnosti najmä majetkového charakteru.

... Podľa odpisu z registra trestov GP SR obžalovaná E. V. nemá záznam v registri trestov, priestupkovo riešená doteraz nebola. U obžalovanej súd prihliadol na najnižší podiel na páchaní trestnej činnosti organizovanou skupinou, na to, že v minulosti žila bezúhonným životom, k trestnej činnosti sa priznala a túto úprimne oľutovala. Trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby sa vzhľadom na okolnosti prípadu

a vzhľadom na osobu obžalovanej a jej pomery (sama zabezpečuje starostlivosť o maloleté trojročné dieťa) javí byť neprimerane prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti bude postačovať uložiť jej trest kratšieho trvania a to pod dolnou hranicou trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom, v zmysle ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona za dodržania ustanovenia § 39 ods. 3 písm. c) Tr. zákona vo výmere 5 rokov so zaradením pre výkon trestu odňatia slobody v zmysle § 48 ods. 4 Tr. zákona do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

U všetkých obžalovaných súd pri výmere trestov prihliadol na význam ak povahu účasti obžalovaných na spáchaní trestnej činnosti stupeň závažnosti spáchanej trestnej činnosti a jeho následkov mieru zavinenia a pohnútku osoby obžalovaných na okolnosti za akých došlo k vykonaniu trestnej činnosti na účel trestu ako i na možnosti nápravy obžalovaných.

Súd uložil obligatórne všetkým obžalovaným, okrem obžalovaného M. v zmysle § 76 ods. 1 Tr. zákona a § 78 ods. 1 Tr. zákona ochranný dohľad na dobu jedného roka, spočívajúci v povinnosti v zmysle § 77 ods. 1 Tr. zákona osobne sa hlásiť v určených lehotách na základe predvolania súdneho a mediačného úradníka na Okresnom súde v Trenčíne vzhľadom na to, že boli odsúdení za obzvlášť závažný zločin na nepodmienečný trest odňatia slobody.“

Proti označenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 104/2012 z 24. októbra 2012, ktorým podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľky ako nedôvodné zamietol.

V napadnutom uznesení krajského súdu sa najmä uvádza:

«Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovanej E. V. podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, týkajúcich sa tejto obžalovanej (ďalej len rozsudok) ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť okrem vytykánych chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaniami vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1

Tr. por. V medziach svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že odvolanie obžalovanej E. V. proti napadnutému rozsudku nie je dôvodné.

Preskúmaním správnosti postupu konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutých výrokov rozsudku odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa chyby, ktoré by už samé osebe zakladali dôvod pre ich zrušenie.

Okresný súd na hlavných pojednávaniach (naposledy 31. mája 2012) vykonal vo vzťahu k prejednávánemu skutku – s výnimkou prečítania utajovanej prílohy trestného spisu, obsahujúcej príkazy sudcov na odpočívania a záznamy telekomunikačnej prevádzky i ich predĺženia, príkazy sudcov na sledovanie osôb a vecí, na použitie agentov a na predstieraný prevod a na vyhotovenie obrazových, zvukových a obrazovo-zvukových záznamov s cieľom preukázania legálnosti a právnej relevantnosti dôkazov, na ktoré sa predmetné príkazy sudcov vzťahujú, čo napravil odvolací súd tým, že v zmysle § 326 ods. 5 Tr. por. doplnil na verejnom zasadnutí 24. októbra 2012 dokazovanie o prečítanie obsahu spomenutej utajovanej prílohy trestného spisu – všetky dostupné a potrebné dôkazy v záujme zistenia skutkového stavu veci, objasnenia všetkých skutočností významných pre rozhodnutie a na podklade vykonaných dôkazov správne zistil okolnosti, za ktorých aj obžalovaná E. V. spáchala skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovanej i akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. So zreteľom na to, že dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd na seba navzájom nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdu prvého stupňa. Ten pri ustálení viny u obžalovanej vychádzal okrem jej výpovedí (v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní) predovšetkým tiež z usvedčujúcich výpovedí spoluobžalovaného, t. č. už odsúdeného J. V. napriek tomu, že ten sa v priebehu trestného stíhania postupne snažil svoje usvedčujúce výpovede meniť v prospech obžalovanej – svojej manželky, tiež nepriamo zo svedeckých výpovedí svedka M. Ň., utajeného svedka č. 1, výpovedami agentov L. P. a J. J., závermi znaleckých posudkov nielen Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odborov

prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz a prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, ale aj znalcov z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie, prepismi telefonických hovorov medzi obžalovanými (t. č. už právoplatne odsúdenými) R. B. a J. V. a najmä medzi J. V. a obžalovanou, ale napokon aj medzi ostatnými obžalovanými (t. č. už právoplatne odsúdenými) v tejto trestnej veci a osobami, ktoré od nich drogy nakupovali i ďalšími dôkazmi tak, ako sú podrobne rozvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku. Nad rámec jeho odôvodnenia krajský súd navyše poukazuje na to, že obžalovaná E. V. jednoznačne priznala, že Nurofen na požiadanie svojho manžela zabezpečovala a začala kupovať v čase, keď mala jej dcérka cca 3 až 4 mesiace, teda približne v lete 2009 a na jeho požiadanie z balenia Nurofenu vyberala jednotlivé tabletky a aj keď zo začiatku nevedela, na čo tieto slúžia, postupnými otázkami na obžalovaného J. V. zistila, o čo v skutočnosti ide (viď výpoveď obžalovanej v zápisnici o jej výsluchu pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na jej vzatie do väzby zo dňa 5. apríla 2011). Vzhľadom k tomu, že odvolacie námietky obžalovanej E. V. sú v podstate totožné s jej obhajobnými tvrdeniami v priebehu hlavných pojednávaní i jej záverečnou rečou a okresný súd sa s nimi už vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku a krajský súd sa s jeho dôvodmi v celom rozsahu stotožňuje, v podrobnostiach na ne iba odkazuje.

Vychádzajúc z takto správne zisteného skutkového stavu nepochybil okresný súd ani v tom smere, keď konanie obžalovanej E. V. (napriek nižšej miere jej zavinenia v porovnaní s ostatnými t. č. už právoplatne odsúdenými spolupáchateľmi) právne posúdil ako obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a), b), c), d), ods. 2 písm. c), e) Tr. zák. spáchaný aj s poukazom na ustanovenie § 138 písm. b), i) Tr. zák., teda po dlhší čas a vo väčšom rozsahu a aj ako členmi organizovanej skupiny, pretože obžalovaná E. V. (aj všetci vyššie spomenutí obžalovaní – t. č. už právoplatne odsúdení) svojim konaním naplnila pojmové znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu aj závažnejším spôsobom konania, teda tak, ako to podrobne a aj podľa odvolacieho súdu správne odôvodnil okresný súd na str. 13 písomného vyhotovenia svojho rozsudku.

Odvolací súd dospel k rovnakým skutkovým zisteniam a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými ten rozviedol a vysvetlil svoje

zistenia a právne závery, preto v podrobnostiach len poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o uloženom treste odňatia slobody – včítane spôsobu jeho výkonu – a uloženom ochrannom dohľade obžalovanej E. V. Určený trest odňatia slobody tejto obžalovanej podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s prihliadnutím na ustanovenie § 36 písm. j/, písm. l/ Tr. zák. a s prihliadnutím na ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. vo výmere päť rokov so zaradením na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 4 Tr. zák., teda v rámci upravenej (v zmysle § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák.) trestnej sadzby, zohľadňuje totiž všetky zistené okolnosti prípadu a súd I. stupňa v odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. vyložil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokazované skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona aj v otázke trestu. Pokiaľ ide o právne úvahy súvisiace s výrokom o treste odňatia slobody u obžalovanej, mal na zreteli zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zák.) a v odôvodnení rozsudku sa konkrétne vyrovnal predovšetkým s kritériami určujúcimi druh trestu a jeho výmeru a dôsledne prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho následky (pri drogových trestných činoch dochádza nielen k vážnemu ohrozovaniu a poškodzovaniu zdravia osôb - jednotlivých užívateľov drog, ale aj k negatívnym sprievodným sociálnym javom, keď človek, ktorý sa užívaním drogy stane od nej postupne závislý, je ochotný s vidinou splnenia jediného cieľa - získania drogy, resp. prostriedkov na zabezpečenie drogy - páchať aj závažnú trestnú činnosť najrôznejšieho charakteru a ide teda o príliš vysoké riziko recidívy), zavinenie (správne prihliadal na nižší stupeň miery zavinenia obžalovanej - v porovnaní s ostatnými páchatelmi - na prejednávanej trestnej činnosti organizovanou skupinou a to i vo vzťahu k použitiu § 39 Tr. zák., ako je to uvedené nižšie), pohnútku, obidve poľahčujúce okolnosti (príťažujúce pritom nezistil) i na osobu páchatelky, jej pomery a možnosti jej nápravy tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., správne prihliadol aj na ustanovenie § 38 ods. 3 Tr. zák. a osobitnú pozornosť venoval najmä aplikácií ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu pod jeho dolnú hranicu. Aj podľa názoru krajského súdu obžalovanej E. V. vzhľadom na už spomenutý nižší stupeň miery zavinenia na páchanej trestnej činnosti a vzhľadom na jej pomery („pomery páchatel’a“), existujúce

v čase rozhodovania súdu a spočívajúce v jej starostlivosti o maloleté dieťa vo veku 4 rokov, s ktorým podľa jej vlastného vyjadrenia žije v spoločnej domácnosti iba ona sama; správne uložil mimoriadne znížený trest odňatia slobody s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. vo výmere 5 rokov a tento svoj výrok aj primerane odôvodnil a preto odvolací súd - keďže sa s ním stotožňuje - naň v podrobnostiach len odkazuje.

Čo sa týka osoby obžalovanej bolo zistené, že z miesta bydliska bola hodnotená kladne a pred spáchaním uvedených skutkov je možné konštatovať vedenie riadneho života obžalovanou. S poukazom na uvedenú skutočnosť, odvolací súd tak prihliadal na poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j/ Tr. zák. a trest odňatia slobody tak ukladal za použitia postupu § 387 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. Vzhľadom na skutočnosť, že v prípade obžalovanej ukladal trest odňatia slobody za použitia ustanovenia § 41 ods. 2, ods. 3 a 42 ods. 1 Tr. zák., teda spoločný a súhrnný trest odňatia slobody za použitia tzv. asperačnej zásady. Pri ukladaní trestu v zmysle uvedených zásad považoval odvolací súd tak uložený trest za neprimerane prísny, a preto využil zmierňovacie ustanovenie § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a v prípade obžalovanej považoval trest odňatia slobody v trvaní 13 rokov, so zaradením na jeho výkon v zmysle § 48 ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za primeraný.»

Rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T 145/2011 zo 4. júna 2012 a napadnuté uznesenie krajského súdu napadla sťažovateľka dovolaním, pričom ako dovolací dôvod označila dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 18/2013 z 5. decembra 2013 na neverejnom zasadnutí dovolanie sťažovateľky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, pretože podľa jeho názoru v predmetnej veci podmienky dovolania neboli splnené.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení okrem iného uviedol:

«Čo sa týka vyššie zmienenej viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, tu treba uviesť v prvom rade tú skutočnosť, že táto sa týka vymedzenia

chyb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnemu dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (vid' uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Ďalej treba s poukazom na dovolacie námietky obvinenej zdôrazniť tiež ten fakt, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok má predstavovať skutočne len výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti súdnych rozhodnutí, čomu napokon zodpovedá aj konštrukcia jednotlivých dovolacích dôvodov.

Predovšetkým neslúži k revízií skutkových zistení a záverov urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ako je zrejmé už zo samotného znenia ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. („správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“). Daný dovolací dôvod preto nie je možné vyvodzovať len s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov, ale o jeho naplnení možno hovoriť iba v tých prípadoch, ak rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Uvedenou formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené k náprave právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočnosti podľa

norium hmotného práva. Predmetný dovolací dôvod teda pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov, ktorým je dovolací súd viazaný.

Pokiaľ ide potom o obvinenú E. V., táto mala v zmysle napadnutých rozhodnutí spáchať obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/, písm. e/ Tr. zák. s poukazom na ust. § 138 písm. b/, písm. i/ Tr. zák.

Trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto neoprávnene

a) vyrobí,

b) dovezie, vyvezie, prevezie alebo dá prepraviť,

c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo

d) prechováva po akúkoľvek dobu,

omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje.

Keďže relevantné konanie páchatel'a je tu vymedzené alternatívnym spôsobom, z hľadiska naplnenia objektívnej stránky daného trestného činu postačuje, aby páchatel' konal len niektorým z nich.

Podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. prísnejšie trestné je, ak niekto spácha čin uvedený v odseku 1 závažnejším spôsobom konania (písm. c/), resp. vo väčšom rozsahu (písm. e/).

Vo vzťahu k závažnejšiemu spôsobu konania treba odkázať na ust. § 138 Tr. zák., v súvislosti s posudzovaným prípadom potom konkrétne na písm. b/ (páchanie trestného činu po dlhší čas) a písm. i/ (páchanie trestného činu organizovanou skupinou) a k väčšiemu rozsahu na § 125 Tr. zák.

Zo skutkovej vety ustálenej v napadnutom prvostupňovom rozsudkom, ktorá bola bezo zmeny akceptovaná odvolacím súdom a ktorou je viazaný i dovolací súd v podstate vyplýva, že obvinená E. V. bola najneskôr od roku 2009 do 31. marca 2011 členkou organizovanej skupiny (§ 129 ods. 2 Tr. zák.), páchajúcej rozsiahlu drogovú trestnú činnosť, vyznačujúcu sa plánovaním a koordinovaním vzájomných činností, ktoré spočívali

v zabezpečovaní liečiv a prekursorov, potrebných k výrobe pervitínu, v samotnej výrobe danej psychotropnej látky, jej následnej preprave medzi sebou, prechovávaní za účelom predaja a v konečnom fáze v jej predaji.

Oba sudy v odôvodnení svojich rozhodnutí následne oproti skutkovej vete už bližšie popisujú, v čom mala spočívať činnosť jednotlivých spoluobvinených, a teda aká bola konkrétna del'ba úloh medzi jednotlivými členmi organizovanej skupiny. Dovolateľka sa mala pritom na páchaní stíhanej trestnej činnosti podieľať predovšetkým nákupom liekov Nurofen. Takáto jej nízka miera účasti (angažovanosti v rámci skupiny) bola následne zohľadnená pri ukladaní trestu, keď jej bol predovšetkým s poukazom na to uložený trest aj za použitia mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia.

Čo sa týka otázky správnosti použitej právnej kvalifikácie v prípade obvinenej E. V., tu najvyšší súd s prihliadnutím na vyššie uvedené a tiež i ust. § 371 ods. 5 Tr. por. konštatuje, že ako je zrejme z ustáleného skutkového stavu zo strany súdov nižších stupňov, vyššie menovaná svojim konaním naplnila všetky znaky trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekursorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 Tr. zák., a to i v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate. Ak by sme aj pripustili v určitom smere možnú korekciu právnej vety, táto by v žiadnom smere neznamenala zásadnú zmenu postavenia obvinenej.

Pokiaľ ide potom o uplatnené dovolacie námietky, smerujúcim k nedostatku zavinenia obvinenej, príp. jej vedomosti o príslušnosti k organizovanej skupine (subjektívne znaky), tak k tomu tunajší súd poznamenáva, že hoci záver o prítomnosti zavinenia je záverom právnym, tento sa musí rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Skutočnosti, týkajúce sa psychiky páchatel'a, resp. jeho vnútorný vzťah k spáchanému trestnému činu nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane – tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia, a preto vyššie uvedené výhrady sú len výhradami skutkového charakteru, ktorých prehodnocovanie je v dovolacom konaní neprípustné. Z uvedeného teda vyplýva, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôže naplňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. (k tomu vid' stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.

Trj 39/2010, prijaté 14. júna 2010 a uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3/2011).

Medzi takéto námietky skutkových zistení a záverov, ktoré sú v dovolacom konaní irelevantné, možno pritom zaradiť i ďalšie tvrdenie obvinenej, tentokrát napádajúce nedostatočnosť individuálneho posudzovania splnenia podmienky „páchania trestného činu po dlhší čas“. Opätovne preto tunajší súd považuje v tomto smere za potrebné zdôrazniť, že len poukazovanie na neúplnosť a nesprávnosť skutkových zistení, či nedostatky vo vykonanom dokazovaní (príp. na nesprávne vyhodnotenie vykonaného dokazovania) nemôže predstavovať naplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu, práve tak ako ani námietka nesprávnej právnej kvalifikácie vychádzajúca z takto „zle“ ustáleného skutkového stavu.

A napokon neopodstatnené sú i výhrady týkajúce sa neprimeranosti obvinenej uloženému trestu, ktorá táto považuje za v rozpore s ust. § 34 ods. 3 Tr. zák. („trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby“).

K tomu treba predovšetkým poznamenať, že samotný výrok o treste je možno v zásade napadnúť v rámci dvoch dovolacích dôvodov, keď okrem dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. („bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa“) prichádza do úvahy dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (ide o všeobecný hmotnoprávny dôvod, kým prvý je špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste), z pohľadu ktorého uznáva súdna prax za podstatné iba námietky týkajúce sa nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucich sa k rozhodovaniu o treste (takýto charakter majú napríklad § 41, § 42 Tr. zák. o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu, resp. § 47 ods. 2 Tr. zák.), medzi ktoré ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zák., stanovujúce len všeobecné hľadisko pre voľbu druhu trestu a jeho výmeru, jednoznačne nepatrí. Subjektívne pociťovanie inak zákonne uloženého trestu (tunajší súd nezistil žiadne iné relevantné pochybenie v súvislosti s rozhodovaním o treste) ako neprimeraného je v dovolacom konaní bez významu.»

Sťažovateľka namieta, že všeobecné súdy jej nijakým spôsobom nepreukázali zavinenie vo vzťahu k žiadnej z troch okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, t. j. že mala vedomosť, resp. bola uzrozumená s tým, že trestnú činnosť pácha v rámci organizovanej skupiny, že trestnú činnosť páchala po dlhší čas a vo väčšom rozsahu.

Pokiaľ ide o páchanie trestnej činnosti organizovanou skupinou, sťažovateľka zdôrazňuje, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by vedela o tom, resp. bola uzrozumená s tým, že do drogovej trestnej činnosti jej manžela J. V. by bol zapojený aj niekto iný okrem nej a manžela, pričom v prípade organizovanej skupiny je potrebné, aby sťažovateľka mala vedomosť, resp. bola uzrozumená s tým, že na jej trestnej činnosti spolu s manželom sa podieľala ešte aspoň jedna ďalšie osoba.

V jej trestnej veci konajúce súdy podľa názoru sťažovateľky *„nerealizovali dôsledné uskutočnenie zásady zodpovednosti za zavinenie“*, keďže sa *„vôbec nezaoberali kritériom § - u 18 písm. b) Trestného zákona, teda nezaoberali sa tým, či Trestný zákon vyžaduje, aby sťažovateľka vedela, že jej podiel na manželovej výrobe pervitínu ako aj jej prijímanie a zasielanie zásielok od manžela a manželovi je súčasťou organizovanej skupiny a ak nie, tak či sťažovateľka mala a mohla vedieť vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery o tom, že jej podiel na manželovej výrobe pervitínu ako jej prijímanie a zasielanie zásielok manželovi a od manžela je súčasťou organizovanej skupiny.*

... V prípade sťažovateľky tak oba súdy realizovali zodpovednosť za výsledok (objektívnu zodpovednosť), ktorá nie je prípustná v rámci trestného práva, ktoré bazíruje prísne na zodpovednosti za zavinenie, aj keď v prípade okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby sa nevyžaduje vždy úmyselné zavinenie a pričom v danom prípade nijako neskúmali ani len nevedomú nedbanlivosť a pritom zo žiadnych dôkazov nevyplýva, že by sťažovateľka mohla a mala vedieť, že sa včlenila do organizovanej skupiny, ktorá má aspoň troch členov s plánovitou a koordinovanou činnosťou.“

Sťažovateľka zastáva právny názor, že vzhľadom na vývoj judikatúry je potrebné preukázať úmyselné zavinenie aj vo vzťahu k spáchaniu trestného činu organizovanou skupinou, a nepostačuje teda zavinenie v podobe nevedomej nebanlivosti.

Identické nedostatky pri právnom hodnotení sú podľa sťažovateľky prítomné aj pri ďalších dvoch okolnostiach podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby. Rovnako pri konštatovaní škody väčšieho rozsahu a páchaní trestnej činnosti po dlhší čas sa všeobecné súdy podľa jej argumentácie nevysporiadali s otázkou zodpovednosti za zavinenie, teda s existenciou vedomosti sťažovateľky o týchto okolnostiach.

Sťažovateľka v tejto súvislosti uvádza, že *«Nepochybne je tak právne hodnotenie skutku spáchaného sťažovateľkou ako trestného činu podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona a má byť posudzované výlučne iba podľa § 172 ods. Trestného zákona, ku ktorému sa sťažovateľka aj priznala – priznala sa totiž iba k tomu, že kupovala Nurofen pre manžela, o ktorom dodatočne zistila, že sa používa na výrobu pervitínu. Okolnosť, že dňa 22. 2. 2011 bola odoslaná zásielka od sťažovateľky jej manželovi o váhe 0,06 kg a od jej manžela k nej o váhe 0,08 kg, považoval okresný súd (a teda aj krajský súd) za okolnosť, ktorá v spojitosti s ďalšími dôkazmi preukazuje že vyrobená droga, prípadne látky potrebné k jej výrobe sa „mohli“ prepravovať medzi J. V. a sťažovateľkou. Obsah zásielok nie je zrejmý. Sťažovateľka sa priznala, že manželovi zasielala Nurofen a že manžel jej poskytoval drogy pre jej vlastnú potrebu. Za týmto cieľom logicky „mohli“ dve dané preukázané operácie slúžiť. Preukázané skutočnosti však tiež naplňajú iba § 172 ods. 1 Trestného zákona (išlo iba o podiely na výrobe a „možný“ príjem vyrobenej drogy).».*

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sťažovateľka namieta, že *«Okresný súd mal skutkové zistenie, že sťažovateľka bola vedomá, resp. uzrozumená s konaním naplňajúcim znaky organizovanej skupiny, čo celkom iste je právne hodnotenie subjektívnej stránky obzvlášť prirážajúcej okolnosti. Pojem „organizovaná skupina“ sa nachádza hneď na začiatku skutkovej vety. Ide teda o rozhodnutie, ktoré v skutkovej vete obsahuje veľké množstvo právnych hodnotení, takže je celkom logické, že dochádza súbežne k napadnutiu právneho hodnotenia OS a KS Trenčín.».*

Odkaz na stanovisko (nie rozhodnutie!) č. 3/2011 Zb. stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR je úplne zavádzajúci, pretože v skutkovej vete sa OS Trenčín nevenoval okolnostiam podmieňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby, takže ich v skutkovej vete nebolo možné identifikovať a bolo potrebné sa odvolávať na to, že skutkový stav ohľadne obzvlášť priťažujúcich okolností nebol dostatočne preukázaný a teda absentoval v skutkovej vete, ale v časti výroku o právne kvalifikácii sa už právne hodnotenie vyskytovalo len v podobe odkazov na ustanovenia Trestného zákona. Samozrejme takáto prax v podstate umožňuje neúplne vymedziť skutkovú vetu, nahradiť skutkové pojmy právnymi pojmami a tak vyautovať dovolateľku. Takýto prístup Najvyššieho súdu SR je skutočne rafinovaný, keď výkladom jednoduchého práva sa dopúšťa porušenia základných práv a slobôd sťažovateľky identických ako pri KS Trenčín.».

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1) Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením v dovolacom konaní sp. zn. 6 Tdo 18/2013 zo dňa 5. 12. 2013 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a riadne odôvodnenie rozsudku podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé konanie a riadne odôvodnenie rozsudku podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, základné právo podľa čl. 49 Ústavy SR (iba zákon môže ustanoviť čo je trestný čin a trest zaň) a základné právo podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd SR (iba zákon môže ustanoviť čo je trestný čin a trest zaň).

2) Krajský súd v Trenčíne uznesením v odvolacom konaní sp. zn. 3 To 104/2012-2341 zo dňa 24. 10. 2012 porušil právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a riadne odôvodnenie rozsudku podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé konanie a riadne odôvodnenie rozsudku podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, základné právo podľa čl. 49 Ústavy SR (iba zákon môže ustanoviť čo je trestný čin a trest zaň) a základné právo podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd SR (iba zákon môže ustanoviť čo je trestný čin a trest zaň).

3) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 18/2013 zo dňa 5. 12. 2013 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 To 104/2012-2341 zo dňa 24. 10. 2012 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Trenčíne.

4) *Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 1500,- €, ktoré sú mu spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť Krajský súd v Trenčíne a Najvyšší súd Slovenskej republiky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*

5) *Najvyšší súd Slovenskej republiky a Krajský súd v Trenčíne v sú povinní spoločne a nerozdielne uhradiť sťažovateľovi trovy konania, tak ako budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, na účet jeho právneho zástupcu... a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vychádzajúc zo svojej konštantnej judikatúry, sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky sústredil na posúdenie, či túto časť sťažnosti nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie svojich práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či túto časť sťažnosti nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

Z už uvedeného vyplýva, že najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky na základe záveru, že v danom prípade neboli splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd sa meritórne dovolacími námietkami sťažovateľky v podstate nezaoberal (tieto námietky sú sčasti identické s námietkami uplatnenými sťažovateľkou v konaní pred ústavným súdom – námietka o nepreukázaní vedomosti o páchaní trestnej činnosti organizovanou skupinou, po dlhší čas a vo väčšom rozsahu, pozn.), keďže ich považoval za námietky skutkového charakteru, ktorých prehodnocovanie je v dovolacom konaní neprípustné. Najvyšší súd vychádzal pritom z právneho názoru, že *„hoci záver o prítomnosti zavinenia je záverom právnym, tento sa musí rovnako ako záver o objektívnych znakoch trestného činu zakladať na skutkových zisteniach súdu vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Skutočnosti, týkajúce sa psychiky páchatel'a, resp. jeho vnútorný vzťah k spáchanému trestnému činu nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane – tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia, a preto vyššie uvedené výhrady sú len výhradami skutkového charakteru, ktorých prehodnocovanie je v dovolacom konaní neprípustné.“*

Najvyšší súd v rámci svojej argumentácie poukázal na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté 14. júna 2010 a uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 3/2011, ktoré sa týka rozdielneho výkladu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku; v označenom stanovisku sa okrem iného uvádza:

„Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa. Tento dovolací dôvod preto nemôže napĺňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkované, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.“

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie

ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti ďalej dodáva, že na posúdenie splnenia dôvodnosti dovolania je zásadne príslušný dovolací súd. Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však posúdenie dôvodnosti dovolania zo strany najvyššieho súdu, osobitne jeho závery, takéto nedostatky nevykazuje. Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, ústavný súd dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv (obdobne IV. ÚS 35/02, II. ÚS 103/09, II. ÚS 395/09, I. ÚS 595/2012).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že názor najvyššieho súdu o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v súvislosti s námietkou, že v konaní nebola preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu (zavinenie vo vzťahu k okolnostiam podmieňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby), nie je svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. Podľa názoru ústavného súdu výklad uplatnený najvyšším súdom vo veci sťažovateľky takéto nedostatky nevykazuje. Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

Napadnutým uznesením krajský súd zamietol odvolanie sťažovateľky proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu.

Kľúčová námietka sťažovateľky je založená na tvrdení, že jej zavinenie vo vzťahu k trom okolnostiam podmieňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby (vedomosť, resp. uzrozumenie sťažovateľky s tým, že trestnú činnosť pácha v rámci organizovanej skupiny, že trestnú činnosť páchala po dlhší čas a vo väčšom rozsahu), a to aspoň vo forme nevedomej nedbanlivosti s poukazom na § 18 písm. b) Trestného zákona, nebolo dostatočne preukázané. Sťažovateľka navyše zastáva primárne názor, že v danom prípade musí ísť o zavinenie úmyselné, pričom v jej trestnej veci konajúce všeobecné súdy sa otázkou jej zavinenia z hľadiska jej tvrdení ani len nezaoberali.

Vychádzajúc z citovaných časti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 145/2011 zo 4. júna 2012 a napadnutého uznesenia krajského súdu (časť I tohto uznesenia), ústavný súd zastáva názor, že tak okresný súd, ako aj krajský súd sa náležite vysporiadali s existenciou okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby v prípade sťažovateľky. Poukázali pritom na výpovede samotnej sťažovateľky (učinené v rôznych fázach trestného stíhania), výpovede (najmä prvotné) spoluobžalovaného manžela sťažovateľky J. V., výpoveď svedka Ň., závery znaleckých posudkov a tiež z hľadiska tvrdení sťažovateľky podstatné prepisy telefonických hovorov. Okresný súd navyše jasne a zrozumiteľne definoval podstatu pojmu organizovanej skupiny (keď v tejto súvislosti uviedol, že *„nie je potrebná žiadna štrukturovaná skupina najmenej troch osôb, jedná sa o skupinu, ktorá nemá organizačnú štruktúru založenú na hierarchii, tak ako je to potrebné*

u zločineckej. Členovia organizovanej skupiny sú na približne jednej a rovnakej realizačnej úrovni bez určenia výraznejších vzťahov nadriadenosti a podriadenosti. Ich činnosť bola plánovitá, koordinovaná, nemožno hovoriť o živelnej činnosti bez významnejšieho plánovania s nedostatočnou či žiadnou koordináciou bez dohodnutého rozdelenia úloh. U organizovanej skupiny sa nevyžaduje, aby sa všetky osoby tvoriace organizovanú skupinu navzájom poznali, tiež sa nevyžaduje žiadne formálne a výslovné prijatie za člena skupiny, postačí jeho faktické včlenenie sa“). Okresný súd a následne i krajský súd takto vytvorili nevyhnutný právny základ pre svoje závery, v zmysle ktorých bola sťažovateľka uzrozumená s existenciou okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby (organizovaná skupina, po dlhší čas, vo väčšom rozsahu). Ústavný súd považuje uvedené právne závery okresného súdu, ako aj krajského súdu za ústavne konformné.

Skutočnosť, že sťažovateľka zastáva iný právny názor, ako zaujal v jej trestnej veci krajský súd, nemôže založiť záver o jeho zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Podľa ústavného súdu však posúdenie existencie okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby zo strany všeobecných súdov, osobitne ich závery, takéto nedostatky nevykazujú.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 49 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol aj túto sťažnosť sťažovateľky ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2014